

РЕШЕНИЕ

№ 3498

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4447** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от М. Х., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. Т. И., срещу Заповед №5364з-745/20.04.2022г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е принудително настанен жалбоподателя в СДВНЧ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като необоснован, постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие на материалния закон и в явно несъответствие с целта на закона. Не е мотивирана от органа опасността от укриване. Не са релевирани и не са налице фактически основания, обосноваващи необходимост от задържане. Моли за отмяна на оспорената заповед и допускане на предварително изпълнение.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява в съдебно заседание и се представлява от адв.Т. И., който поддържа жалбата. Подробни аргументи излага в писмени бележки.

Ответникът, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в

съвкупност, приема за установено следното:

Не се спори, че със Заповед № УРИ 5392-6642 ПАМ/11.10.2016г. на жалбоподателя е наложена ПАМ „Принудително отвеждане на чужденец до границата на Република България“. На осн. чл. 60, ал.1 АПК е допуснато предварително изпълнение. Заповедта е връчена на 11.10.2016г. и няма данни да е изпълнена.

На жалбоподателя с лични данни М. Д.(рег. карта №[ЕИК], издадена на 20.12.2019г. с валидност до 19.03.2020г.), роден на 5.03.1990г. в И., ЛНЧ [ЕГН], е отказано предоставяне на убежище с решение №1/2022г. на Вицепрезидента на РБългария и актуалния му статус е на „чужденец“.

Със заповед № 5364з-1320/15.07.2019г., изменена със заповед № 5364з-1348/25.07.2019г., на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка „Ежеседмично явяване на чужденеца в териториална структура на МВР по местопребиваване“, съгласно която жалбоподателят е длъжен да се явява веднъж седмично (всеки вторник в 11,00ч.) в териториална структура на МВР по место пребиваването до отпадане на пречките за изпълнение на наложената му ПАМ със заповед № УРИ 5392 – 6642/11.10.2016г. Заповедта е връчена на 15.07.2019г.

С оспорената в настоящето производство Заповед №5364з-745/20.04.2022г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е принудително настанен жалбоподателя в СДВНЧ с цел обезпечаване изпълнението на Заповед № УРИ 5392-6642 ПАМ/11.10.2016г. Заповедта е мотивирана с предложение №5364р-8161/26.04.2022г. на началника на отдел “Противодействие на незаконната миграция“ при дирекция „Миграция“ и с оглед наличието на опасност да се укрие, както и обстоятелството, че не изпълнява наложената му със заповед № 5364з-1320/15.07.2019г. обезпечителна мярка по чл.44, ал.5, т.1 ЗЧРБ, съгласно която ще пребивава на адрес – [населено място], [улица]. Последното не се оспорва от жалбоподателя, а именно че не бил открит на заявения от него адрес на пребиваване, както и в [населено място], [улица], ет.2, ап.226(офис на Глас в България), което е установено с докладни записки от 27.01.2022г. и 31.01.2022г., съобразно посоченото в предложението и неоспорено от жалбоподателя. Не е спорно, че на 31.01.2022г. жалбоподателят се явил на беседа в дирекция“Миграция“, след проведен телефонен разговор.

На 30.03.2022г. от жалбоподателя, чрез адв. Р., е подадена молба-искане до директора на дирекция“Миграция“, до изпълнение на наложената ПАМ, обезпечителната мярка по чл.44, ал.5, т.1 ЗЧРБ да се изпълнява на адрес [населено място], [улица], ап.101, като гарант за издръжката ще бъде А. Ч.. С писмо от 05.04.2022г. адв. Р. е уведомена, че молбата няма да бъде удовлетворена, тъй като не е представена нотариално заверена декларация по образец от собственика на жилището, в което ще пребивава чужденеца. В предложението е отчетено обстоятелството, че жалбоподателят не се намира в производство по предоставяне на международна закрила, както и че има отказ за предоставянето на закрила и че е влезнал в страната по неустановения законов ред.

С молба вх. № от 29.04.2022г. жалбоподателят, чрез адв. Д. Р. е подал последваща молба за международна закрила.

В съдебно заседание са представени от жалбоподателя писмени доказателства-декларация по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ от А. Ч., нот.заверка от 03.05.2022г. за издръжка на чужденец и от Ц. В., в която не е посочен адрес на който ще живее чужденецът.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ. Подадена е от лице имащо право да обжалва същата и при наличие на правен интерес, като законосъобразността на оспорения административен акт се преценя към момента на неговото издаване.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване изпълнението на ПАМ - връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. По тази причина задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с опасност от възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ, и да се предприема, когато не са възможни други по-леки мерки. Целта, която преследва обезпечителната мярка, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ.

В случая е налице хипотезата на наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ, предвид издадената Заповед за налагане на ПАМ "принудително отвеждане на чужденец до границата на РБългария", цитирана по-горе. Въпреки че понастоящем такава ПАМ не съществува в закона, към момента на издаване на заповедта законът е предвиждам налагането именно на такава ПАМ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ заповед за принудително настаняване в СДВНЧ се издава, когато е налице опасност от осуетяване или възпрепятстване изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ. Т. е. мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е мярка с обезпечителен характер. Същата следва да обезпечи изпълнението на друга, вече приложена мярка. И в този смисъл преценката за законосъобразността на мерките по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ ще включва, по силата на закона, и преценка спада ли засегнатото лице в някоя от категориите уязвими лица. Нормативното съществуване на заповедта по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е поставено в зависимост единствено от наличието на необходимост за обезпечение на мерките по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Поради това в настоящия случай съдът не може да формира правнорелевантни изводи въз основа на преценката спада ли засегнатото лице сред категорията уязвими лица по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.41, т.1, ЗЧРБ. Друга фактическа предпоставка за налагането на ПАМ е опасност от укриване на жалбоподателя и чл.44, ал.6 ЗЧРБ - Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Към момента на налагане на процесната ПАМ, жалбоподателят не е имал образувано производство по предоставяне на закрила. В практиката на ЕС се приема, че „член 2, § 1 от Директива 2008/115 във връзка със съображение 9 от нея трябва да бъде тълкуван в смисъл, че тази директива не се прилага за гражданин на трета страна, който е подал молба за международна закрила по смисъла на Директива 2005/85, в периода от подаването на посочената молба до приемането на решение на първа инстанция по тази молба или, евентуално, до произнасянето по жалбата, подадена срещу това решение. " Т. е. налице е ясно дефиниран времеви обхват на

действието на молбата за закрила. Ето защо, до подаването на последващата молба - до 29.04.2022г., извършените от органа действия са несъмнено законосъобразни и не се намират в противоречие с чл. 2, § 1, вр. съображение 9 от Директива 2008/115/ЕО. Съдът констатира, че в предложението за издаване на обжалваната заповед са посочени факти, относими към предвиденото основание – „опасност на лицето да се укрие” . Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденец. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат: обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. От събраните доказателства е безспорно, че жалбоподателят няма документ за самоличност, както няма роднини, при които да отседне, няма адрес на който да пребивава, с оглед факта че в представената декларация не е посочен адрес на пребиваване. Също така е безспорно, че не е изпълнил условията на наложената му обезпечителна мярка по чл. 44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ и чл.721 ал.5 от ППЗЧРБ. При направената от органа преценка за възможността лицето да се укрие правилно е отчетено и обстоятелството, че чужденецът е преминал границата не през определените за това места. В заключение, поведението на жалбоподателя води до извод, че няма да се съобрази с наложената ПАМ.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящото производство не се представиха доказателства от жалбоподателя, опровергаващи констатациите на административния орган за наличие на материално правните предпоставки за налагане на ПАМ (В този смисъл Решение № 5761 от 16.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3288/2016 г., VII о. и др.).

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от

Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата жалба от М. Х., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. Т. И., срещу Заповед №5364з-745/20.04.2022г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е принудително настанен в СДВНЧ.

ОСЪЖДА М. Х., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Дирекция “Миграция” при Министерството на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: